ea avu destulă vreme, pe cînd cobora, să privească în jurul ei și să se întrebe ce i se va întîmpla oare? Mai întîi încercă să se uite în jos, ca să-și dea seama unde va ajunge, dar era întuneric și nu se vedea nimic; apoi privi la pereții fîntînii și băgă de seamă că erau plini de dulapuri și de rafturi de cărți; ici și colo zări hărți și tablouri atîrnate în cuie. În timp ce cădea mai departe, apucă un borcan de e un raft. Pe etichetă scria DULCEAȚĂ DE PORTOCALE. Fetița descoperi însă, cu mare părere de rău, că borcanul era gol, totuși nu vru să-i dea drumul din mînă de frică să nu spargă capul cu care s-ar fi aflat mai jos decît ea, și izbuti să-l bage într-u din dulapurile prin fața cărora trecea.

„Ei, gîndi Alice, după o cădere ca asta nu mi-ar păsa nici dacă m-aș rostogoli pe scări! Cît de curajoasă m crede cei de-acasă! Ba n-aș spune nici pîs, chiar dacă cădea din vîrful acoperișului!“ (Ceea ce era de bună sea adevărat.)